

ÇAĞLAR ÜSTÜ ÖRNEKLİK: HAZRETİ MUHAMMED

Âlemlere rahmet olarak gönderilen, kutlu elçi Hazreti Muhammed'e salat ve selâm olsun.

Kutlu Doğum Haftası, Türk toplumunun seviyesine ve seciyesine uygun olarak ihdas edilen, güzel bir gelenek hâline getirilen, Mevlid-i Nebileri birer anma toplantılarından anlama toplantılarına dönüştüren bir etkinliktir. Peygamberimizin doğumunu kutladığımız, Kutlu Doğum Haftası milletimize ve bütün İslâm âlemine yeni uyanışlar getirsin. İnsanlık ondan nasibini her zamankinden daha çok alsın.

Toplumumuzdaki derin peygamber sevgisi sadece bizim peygamberimize hasredilmiş değildir. İncamızdan ve kültürümüzden kaynaklanan bir anlayışla bütün peygamberleri sevmek milletimizin şiarındandır. Bunun en açık örneği çocuklarımıza verdiğimiz peygamber isimleridir.

Bakara suresinin 285. ayetinde yer alan “Biz peygamberler arasında ayırım yapmayız.” ifadesi, Peygamberimizin Miraç hediyesi olarak insanlığa getirdiği evrensel bir mesajdır. Biz Müslümanlar bu mesajla, insanlığın yolunu aydınlatan, onlara huzur ve barış önderliği yapmış olan bütün peygamberlere iman ederiz ve onlara saygıyı imanımızın bir gereği sayarız. Yine “Biz peygamberler ana-baba bir kardeşler gibiyiz.” diyen Hazreti Peygamber, bütün âlemlere rahmet olarak gönderildiği hâlde veciz bir benzetmeyle kendisini, Hazreti Âdem ile başlayan peygamberler binasının eksik kalan bir tuğlası olarak nitelendirmiş, “İşte ben bu tuğlayım, peygamberlerin sonuncusuyum.” buyurarak engin tevazuunu bizlere miras bırakmıştır. Bundan ilham alarak ve Diyanet İşleri Başkanlığı olarak, Kutlu Doğum Haftasını sadece bu yıla mahsus olmak üzere “Hazreti Peygamberi Anma ve Peygamberlere Saygı Haftası” olarak kutlayacağız. Her yıl bu hafta vesilesiyle Peygamber Efendimizin, ülkemizin her köşesinde ilim adamlarımız tarafından halkımıza anlatılacak olması gerçekten heyecan vericidir. Bu heyecan, bu ülke insanının yüreğinden hiçbir zaman eksik olmamış ve olmayacaktır.

Hangi açıdan bakarsanız bakınız içinde yaşadığımız çağın, onun örnekliliğine, manevî önderliğine ve ilâhî rehberliğine son derece ihtiyacı vardır. Barış, adalet ve özgürlük gibi onunla anlam kazanan kavramlar onsuz anlamını yitirmektedir. Bizim de birey ve toplum olarak onun sevgisine, aşkına; onu okumaya, anlamaya ve yaşamaya çok ihtiyacımız vardır.

Yürekllerimiz yolunu şaşırды. Yüreklereimizin, onun kılavuzluğuna ihtiyacı vardır. Boş bırakılmış gönül tahtını gelişi güzel kimselere bırakmış insanların, onun sevgisine ve aşkına ihtiyacı vardır.

Hazreti Peygamberin en büyük özelliği, kin ve nefret toplumunu sevgi toplumuna dönüştürmüş olmasıdır. İnsanlığın en büyük sorunu sevgi açlığıdır. Onu sevmeye, onunla insanı ve kâinatı sevmeye her zamankinden daha fazla muhtacı.

Yüreklere tükenmiş insanların dünyasında yaşıyoruz. Tükenen bütün yüreklerin Hazreti Muhammed'in sevgi ve rahmet dolu soluğuna ihtiyacı vardır.

Milletimizin sevgi merkezli bir peygamber tasavvuru vardır. Bu tasavvuru düşünceye ve bilinçli davranışlara dönüştürmek için, bizim Hazreti Peygamberin rahmet yüklü mesajına çok, ama çok ihtiyacımız vardır.

Yunus Emre'nin dilindeki aşk peygamberini, Mevlâna'nın dilindeki rahmet peygamberini, Ahmet Yesevî'nin dilindeki hikmet peygamberini, Hacı Bektaş Velî'nin dilindeki eşsiz baba ve insan peygamberini yeniden keşfetmeye ve bu keşfimizi toplumun bütün katmanlarına açmaya ihtiyacımız vardır.

İnsana bakışımız çok değişmiştir. Onun rahmet yüklü bakışına ihtiyacımız vardır.

Tabiatı hoyratça kullanıyoruz. Onun âlem tasavvuruna ve tabiatı okşayan mübarek eline sahip çıkmaya ihtiyacımız vardır.

Toplumsal dokularımız çözülmeye başlamıştır. Onun, toplumu gergef gergef ören ilişkiler ağına ihtiyacımız vardır.

Bizim, milletçe iftihar ettiğimiz ve toplumsal varlığımızı borçlu olduğumuz en önemli müessese şüphesiz ki ailedir. Ancak üzülererek belirtmek gerekir ki, bu müessese de yavaş yavaş çözülmeye başlamıştır. Onun, Hazreti Hatice validemizle dostluk ve arkadaşlık temeli üzerine bina ettiği; vefatından sonra Hazreti Aişe ile sevgi, ilgi ve bilgi üzerine inşa ettiği aile yapısını; bu konuda ona saldıranların çirkin iftiralarına aldırılmadan okumaya, bilmeye, öğrenmeye ve yaşamaya ihtiyacımız vardır.

Kısaca eş olarak eşi ile münasebetine, baba olarak çocukları ve torunlarıyla ilişkisine; dost, komşu ve arkadaş olarak bütün ilişkilerimizde, onun ortaya koyduğu örnek ilişkileri satır satır okumaya, teneffüs edip içimize çekmeye ve sonra da hayatımıza katmaya ihtiyacımız vardır.

Sormak gerekir; kollarını ve göğüslerini jiletle parçalayan gençlerimizin gönül tahtında Sevgili Peygamberimize ihtiyaç yok mudur?

Hepimizin gözleri önünde bilgiye, kültüre, emeğe ve toplumların ürettiği en yüce felsefe olan aşka, sanata ve estetiğe uymayan diziler, filmler ve yarışmalarla zihinleri, gönülleri ve ruhları işgal edilen gençlerimizin yüreklerinde Sevgili Peygamberimizin kılavuzluğuna ihtiyaç yok mudur?

Madde bağımlılığı ile kararan ruhların, satanizm gibi çılgınlıklarla bireyin, toplumun ve insanlığın aleyhine bir tehdide dönüşen gençliğin, ilâhî sevgiye, peygamber sevgisine ne kadar muhtaç olduğunu görmüyor muyuz?

Misyonerlik faaliyetlerine maruz kalan gençliğin, Hazreti İsa'nın bütün sahipsiz öğretilerini, İncil'in bütün mesajlarını kendi öğretileri ve mesajları içinde bir nokta hâline getiren Sevgili Peygamberimizi tanımaya, sevmeye, anlamaya ve yaşamaya ihtiyacı yok mudur?

Yine sormak gerekir; yıllardır töre cinayetlerini tartışan toplumumuzun, Sevgili Peygamberimizin, kız çocuklarını diri diri toprağa gömmek gibi en hunhar, en vahşi töreleri kaldırırken giriştiği hikmetli mücadeleyi öğrenmeye ihtiyacımız yok mudur?

Hemen hemen her köşesinde sokak çocuklarının tinercilik illetine müptelâ olduğu bir ülkede, “Yetime sahip çıkan cennette benimle olacaktır.” diye haykıran Sevgili Peygamberimizin mesajlarına ihtiyaç yok mudur?

İş ve çalışma hayatında, “Yanınızda çalışanlarınız sizin kardeşlerinizdir; yediğinizden yediriniz, giydiğinizden giydiriniz; emeklerinin hakkını alın terleri kurumadan veriniz.” diyen bir peygamber mesajına ihtiyaç yok mudur?

Nihayet ölümün öteki bütün yüzleri ile buluşan, kan, terör, intihar ve savaşların pençesinde inleyen dünyamızın; kin, nefret ve intikamı sevgi, muhabbet ve rahmete dönüştüren Sevgili Peygamberimizin sıcak soluğuna, rahmet yüklü mesajlarına ihtiyacı yok mudur?

Mekke’de iken her türlü kötülüğe engel olmak amacıyla erdemliler topluluğunda yer alışı, Mekke site devletinde hiçbir kötülüğe bulaşmadan haksızlıklarla mücadele ile geçen nezih gençliğini okumaya hiç ihtiyacımız yok mudur?

Yirmi beş yaşında iken Hazreti Hatice ile dostluk ve arkadaşlık üzerine kurduğu aile yapısını, vahiy geldikten sonra Allah’ın dinini insanlara ulaştırmak için giriştiği hikmetli mücadelesini okumaya ihtiyacımız yok mudur?

Ebu Kubeys dağından yaptığı çağırısı, cahiliye toplumuyla mücadelesini, Erkam’ın evindeki toplantılarını, muhasara altına alınmasını, Habeşistan’a hicretleri, Medine’yi arayışını, Taif’te taşlanışını ve yaralar içinde “Allah’ım onlara merhamet et, çünkü onlar cahil bir kavim.” deyişini hatırlamaya ve iliklerimize kadar hissetmeye ihtiyacımız vardır.

Medine’ye hicretini, hicretten önce kadınlı erkekli Akabe buluşmalarını, mescidi inşasını, Evs ve Hazrec’in yıllar yılı süren kavgalarına son verip, Ensar ve Muhaciri birbirine kardeş kılışını anlamaya ihtiyacımız vardır. Ayrıca onun eğitiminden geçen ve her biri, insanlığı aydınlatan birer meşaleye dönüşen arkadaşlarını, ashabını, tanımaya öğrenmeye ihtiyacımız vardır. Hazreti Ebubekir’in dostluğunu ve sadakatini, Hazreti Ömer’in hikmetini ve adaletini, Hazreti Osman’ın iffetini, hayasını ve cömertliğini, Hazreti Ali’nin ilmini ve cesaretini bu çağa taşımaya ihtiyacımız yok mudur?

On yıl içinde dünyaya egemen iki medeniyeti dize getirecek örnek bir toplum oluşturmasını okumaya ve anlamaya ihtiyacımız vardır. Krallara gönderdiği o muhteşem mektuplarını, her biri bir destan olan Bedir, Uhud, Hendek, Hayber ve Tebuk’u okuyup anlamaya ihtiyacımız vardır. Yahudileri de içine olan Medine Sözleşmesini, Necranlı Hristiyanlara Mescid-i Nebevî’yi ibadet mekânı olarak tahsis edişini, Hudeybiye’de sulh için gösterdiği çabayı, Mekke’nin fethinde Ebu Süfyan’ı, Hind’i ve amcası Hazreti Hamza’nın katili Vahşi de dâhil herkesi affedişini; Huneyn’de aldığı ganimetleri fakirlere dağıtışını, veda haccını, insanlık tarihine altın harflerle yazılması gereken Veda Hutbesini; “İnsanlar bir tarağın dişleri gibi eşittir. Hepiniz Âdem’densiniz, Âdem de topraktır.” deyişini, “Kadınlara hayırla muamele edin, onların sizin üzerinizde hakları vardır.” diye haykırışını ve nihayet “En yüce dosta gidiyorum.” diyerek dünyaya veda edişini, veda ederken de “Gözümün nuru namazı bırakmayın.” deyişini hatırlamaya ve anlamaya çok, ama çok ihtiyacımız vardır.

Son söz olarak Őunu söylemek gerekir. Ümmeti onun gönlünden hiçbir zaman eksik olmadı. Miracında gönlüneydi. Öyleyse o da bizim gönlümüzden, yüreğimizden hiçbir zaman eksik olmasın!